

New York Times bestseller sorozat

ELSŐ KÖNYV

A CSONTLABIRINTUS

RICK RIORDAN

A 39 KULCS

A 39 KULCS

A CSONTLABIRINTUS

RICK RIORDAN

KÖNYVMOLYKÉPZŐ KIADÓ, 2010

Haley-nek és Patricknek,
akik elfogadták a kihívást

1. FEJEZET

Grace Cahill öt perccel a halála előtt megváltoztatta a végrendeletét.

Az ügyvédje elővette a másik változatot, ami hét éve az asszony legféltettebb titka volt. Hogy tényleg lesz-e olyan örült, hogy használja is, William McIntyre nem tudta.

– Asszonyom – kérdezte –, biztos benne?

Grace kinézett az ablakon, végigjáratta tekintetét a birtok napsütötte mezői felett. A macskája, Saladin odafészkelte magát, mint végig a betegsége alatt, de a jelenléte ma nem volt elég, hogy Grace jobban érezze magát. Olyan események elindítására készült, amelyek romba dönthetik a civilizációt.

– Igen, William. – Minden lélegzetvétel fájdalmas volt. – Biztos vagyok benne.

William feltörte a pecsétet a barna bőrdosszién. Magas, csontos ember volt. Orra, mint egy napóra mutatója, arcának egyik oldalára mindig árnyékot vetett. Ősidők óta volt Grace tanácsadója és bizalmasa. Sok titkot megosztottak egymással az évek során, de egyik sem volt olyan veszedelmes, mint ez.

Kezében tartotta az iratot, hogy Grace átnézhesse, de heveny köhögéssroham rázta meg az asszony testét. Saladin aggódalmasan nyávogott. Mikor elmúlt a köhögés, William tollat adott a kezébe, ő pedig gyöngén odafirkantotta aláírását a papírra.

– Olyan fiatalok – aggódott William. – Bárcsak a szüleik...

– De a szüleik nem tették – mondta keserűen Grace.

– A gyerekek most már elég nagyok. Ez az egyetlen esélyünk.

– Ha nem sikerül nekik...

– Akkor ötszáz év munkája a semmibe vész – válaszolta Grace. – Minden összeomlik. A család, a világ, minden.

William komoran bólintott, és elvette tőle a doszsiét.

Grace hátradőlt, Saladin ezüstös szőrét simogatta. Az ablakon túli látvány elszomorította. Túl csodás ez a nap, hogy meghaljon. Szeretett volna még utoljára piknikezni a gyerekekkel. Szeretett volna fiatal és erős lenni, és újra beutazni a világot.

De a látása elhomályosult, a tüdeje kezdte felmondani a szolgálatot. Megszorította jade nyakláncát, a szerencsetalizmánját, amit évekkal azelőtt talált Kínában. Az amulett sokszor megmentette már a halál torkából, de többé nem tud rajta segíteni.

Keményen dolgozott, hogy felkészüljön erre a napra, mégis sok minden maradt befejezetlenül. Annyi mindent nem mondott el a gyerekeknek!

– Ennyi elég kell, hogy legyen – suttogta Grace Cahill, és utoljára hunyta le szemét.

Miután meggyőződött róla, hogy Grace elment, William McIntyre az ablakhoz sétált, és behúzta a függönyöket. William jobban kedvelte a sötétséget. Megfelelőbbnek tűnt a mostani feladathoz.

Az ajtó kinyílt mögötte. Grace macskája fújta egyet, majd eltűnt az ágy alatt.

William nem pillantott hátra. Grace aláírására meredt az új végrendeleten, ami épp most vált a Cahill család történetének legfontosabb dokumentumává.

– Nos? – kérdezte egy nyers hang.

William megfordult. Egy férfi állt az ajtóban, az arcát árnyék rejtette, öltönye fekete, mint az éj.

– Itt az idő – mondta William. – Gondoskodjon róla, hogy semmit se gyanítsanak!

Nem volt benne biztos, de a fekete öltönyös mintha mosolygott volna.

– Ne aggódjon, soha nem fogják megtudni – ígérte.

2. FEJEZET

Dan Cahill úgy gondolta, hogy neki van a legidegesítőbb nővére a világon. És ez még *azelőtt* volt, hogy a lány elégetett kétmillió dollárt.

Minden akkor kezdődött, amikor a nagymama temetésére indultak. Dan titokban izgatott volt, mert azt remélte, csinálhat majd egy másolatot a sírkőről, amikor mindenki elment. Úgy vélte, Grace-t nem zavarná. Laza nagymama volt.

Dan szeretett gyűjtögetni: baseballkártyát, híres bűnözők aláírását, polgárháborús fegyvereket, ritka érméket, és megvolt mind a tizenkét gipsze, amit óvodáskora óta viselt. Most legjobban a sírfeliratokat szerette, amiket szénnel dörzsölt át egy darab papírra. Otthon volt már pár király darab belőlük. A kedvence így szólt:

PRUELLA GOODE

1891–1929

HALOTT VAGYOK. BULIZZUNK!

Úgy gondolta, ha lenne egy másolata Grace sírkövééről, talán nem tűnne úgy, mintha örökre elment volna.

Akárhogy is, Bostontól Bristol megyéig, a temetés helyszínéig a nagynénje, Beatrice úgy vezetett, mint egy lelassult holdkóros. Negyven kilométeres sebességgel haladt az autópályán, állandóan sávot váltott, a többi autós pedig dudált, majd kifaroltak, és a korlátnak csapódtak, meg hasonlók. Beatrice néni csak markolta a kormányt felékszerezett kezeivel. Ráncos arcán pirosító, ajkain csillogó vörös rúzs fénylett, amittől kék haja még kékebbnek látszott. Dan attól tartott, a sofőröket öreg bohócok fogják majd kísértetni rémálmaikban.

– Amy! – csattant fel a néni, ahogy egy újabb te-repjáró állt két kerékre a kihajtósávon, mert Beatrice éppen bevágott elé. – Ne olvass az autóban, nem biztonságos!

– De, Beatrice néni...

– Csukd be azt a könyvet, ifjú hölgy!

Amy becsukta. Ez jellemző volt rá. Felnőttekkel soha nem bonyolódott vitába. Hosszú, vörösesbarna haja volt, ellentétben Dan sötétszőke loboncával. Emiatt aztán Dan úgy tehetett, mintha a nővére földönkívüli gazember lenne, de sajnos a szemük színe egyforma volt, jadezöld, ahogy a nagynyjuk mondogatta.

Amy három évvel idősebb és tizenöt centivel magasabb volt Dannél, amit mindig az orra alá dörgölt, mintha tizennégy évesnek lenni olyan nagy szám

volna. A lány legtöbbször farmert és pólót hordott, mert nem szerette, ha az emberek észrevették, de ma fekete ruha volt rajta, amiben úgy nézett ki, mint egy vámpír menyasszonya.

Dan remélte, hogy a nővére is olyan kényelmetlenül érzi magát a ruhájában, mint ő a saját ostoba öltönyében. Beatrice néni üvöltött, mint a sakál, mikor meglátta, hogy az unokaöccse nindzsának öltözve akar a temetésre menni. Nem mintha Grace-t érdekelte volna, hogy ő kényelmes ruhában van, és rettenthetetlennek érzi magát, mint mikor azt játszotta, hogy nindzsa, de persze, Beatrice néni ezt nem értette. Dan néha nehezen hitte el, hogy ő és Grace testvérek.

– Emlékeztess rá, hogy bocsássam el a nevelőnőt, ahogy visszaértünk Bostonba! – morogta Beatrice. – Túlságosan elkanászodtatok.

– Nellie jó fej! – tiltakozott Dan.

– Ha! Ez a *Nellie* hagyta volna, hogy felgyújtsátok a szomszéd épületet!

– Pontosan!

Néhány hetente Beatrice elbocsátotta a nevelőnőjüket, és újat vett fel. Szerencsére a nénjük nem velük lakott, hanem a város másik végén, egy olyan házban, ahol nem tűrte gyerekek jelenlétét, így néha beletelt néhány napba, míg értesült Dan legújabb hőstettéről.

Nellie tovább maradt, mint a legtöbben. Dan kedvelte, mert finom palacsintát sütött, és általában fülsiketítő hangerőre tekerte az iPodját. Még azt sem

hallotta meg, amikor a palackrakéta-kollekció beindult, és megsorozta a szemközti épületet. Dannek hiányozni fog Nellie, ha Beatrice elküldi.

A néni vezetett tovább, és motyogott valamit az elkanászodott gyerekekről. Amy titokban tovább olvasa hatalmas könyvét. Az elmúlt két napban, amióta értesültek Grace haláláról, még többet olvasott, mint szokott. Dan tudta, hogy így bújik el, de azért neheztelt rá, hiszen őt is kirekesztette.

– Most mit olvasol? – kérdezte. – *Ajtófogantyúk a középkori Európából? Fürdőlepedők a történelem során?*

Amy ronda pofát vágott, rondábbat, mint máskor.
– Nem a te dolgod, tökfej.

– Egy nindzsafejedelmet nem nevezhetsz tökfejnek. Megszégyenítetted a családot. Harakirit kell elkövetned.

Amy dühösen nézett.

Nem sokkal később a város eltűnt, mezők és szántóföldek vették át a helyét. A táj kezdett Grace vidékére emlékeztetni, és Dant, annak ellenére, hogy megígérte magának, hogy nem fog pityeregni, előntötte a szomorúság. Grace volt a legjobb. Úgy bánt velük, mint igazi felnőttekkel szokás. Ezért is ragaszkodott hozzá, hogy szólítsák Grace-nek, ne pedig nagymamának vagy nagyinak, vagy más bugyuta néven. Egyike volt azon kevés embernek, akik törődtek velük. Most viszont halott, nekik pedig el kell menniük a temetésére, és találkozniuk kell egy csomó rokonnal, akik *soha* nem voltak hozzájuk kedvesek...

A kastély egy dombtetőn állt, a családi temető a lábánál feküdt. Dan arra gondolt, micsoda butaság halotaskocsit bérelni, hogy száz métert utaztassák Grace-t a felhajtón. Tehettek volna kerekeket a koporsóra, mint a bőröndökre szokás, az is ugyanúgy megtette volna.

Nyári viharfelhők gyülekeztek az égen. Az épület olyan komoran állt a hegytetőn, mint egy főúri vár. Dan szerette az épületet a millió szobájával, kéményével és festett üvegablakaival.

A temetőt ennél is jobban szerette. Tucatnyi málladozó sírkő elszórva a fákkal körülvett réten egy kis patak mellett. Néhány kő olyan régi volt, hogy a felirat is eltűnt róla. Grace mindig kivitte őket a rétre, mikor hétvégente meglátogatták. Grace és Amy egy pléden üldögéltek, beszélgettek és olvastak, Dan pedig felfedezőútra indult, végigjárta a sírokat, a fákat és a patakot.

Hagyd ezt abba! – mondta magában Dan. – *Kezdesz érzelmős lenni.*

– Mennyi ember! – mormolta Amy, ahogy sétáltak lefelé az úton.

– Ugye, nem fogsz kiborulni?

Amy a ruhája gallérjával babrált. – Nem... nem fogok kiborulni. Csak...

– Utálod a tömeget – fejezte be a mondatot Dan.

– De hát tudtad, hogy sokan lesznek. Minden évben eljönnek.

Amennyire emlékezett, Grace minden télen meghívta a rokonokat a világ minden tájáról, hogy együtt töltsenek egy hetet. A ház olyankor megtelt kínai, brit, dél-afrikai és venezuelai Cahillekkel. Legtöbben nem is a Cahill nevet viselték, de Grace biztosította Dant, hogy mindannyian rokonok. Magyarázott valamit az első-, másod- és harmad-unokatestvérekről, miközben Dan úgy érezte, hogy szétrobban a feje. Amy általában a könyvtárba bújt el a macskával.

– Tudom – mondta a nővére –, de... nézd csak meg őket!

Volt benne valami. Körülbelül négyszázan gyülekeztek a sír körül.

– Csak a vagyonát akarják – jelentette ki Dan.

– Dan!

– Miért? Hisz így van.

Épphogy csatlakoztak a menethez, mikor Dan egy hirtelen rántást érzett, és fejjel lefelé lógva találta magát.

– Hé! – kiáltotta.

– Nézzétek, srácok! – mondta egy lány. – Fogtunk egy patkányt.

Dan nem volt olyan helyzetben, hogy lássa, de ki tudta következtetni, hogy a Holt nővérek, Madison és Reagan állnak a két oldalán, a bokáját fogva. Az ikrek egyforma lila tréningruhát viseltek, szőke copfjuk volt, szájuk egyforma kaján vigyorba görbült. Csak tizenegy évesek voltak, mint Dan, de nem okozott nekik gondot, hogy felemeljék. Dan több lila tréningruhát is látott mögöttük, a Holt család maradék

tagjait. Arnold, a pitbulljuk, a lábuk között rohangált, és ugatott.

– Dobjuk be a patakba! – mondta Madison.

– Én a bokrok közé akarom – mondta Reagan. – Soha nem azt csináljuk, amit én találok ki!

A bátyjuk, Hamilton eszetlenül nevetett, az apjuk, Eisenhower Holt és az anyjuk, Mary-Todd, pedig úgy vigyorgott, mintha csuda jó móka lenne.

– Jaj, lányok! – mondta Eisenhower. – Nem dobálhatunk embereket egy temetésen. Ez egy örömteli esemény!

– Amy! – kiáltott Dan. – Segítenél egy kicsit?

A lány elsápadt. Azt motyogta: – En-en-engedjétek...

Dan elkeseredve felsóhajtott: – Azt próbálja mondani, hogy ENGEDJETEK EL!

Madison és Reagan megtették: Dan fejre esett.

– Aú! – mondta Dan.

– M-M-Madison! – tiltakozott Amy.

– I-I-Igen? – utánozta Madison. – Szerintem az a sok könyv kását csinált az agyadból, bénaság.

Ha bárki más lett volna, Dan visszavág, de tudta, hogy Holtékkal jobb vigyázni. Még Madison és Reagan, a legfiatalabbak is fasírtot csinálnak belőle, ha akarnak. Az egész Holt család olyan volt kicsit, mint egy bivalycsorda. A kezük húsos, a nyakuk vastag, az arcuk pedig olyan, mint egy G. I. Joe figuráé. Még az anya is úgy nézett ki, mintha borotválnia meg szivaroznia kellene.

– Remélem, jól megnéztétek a házat, lúzerek – mondta Madison. – Soha többé nem fog titeket idehívni senki, most, hogy a vén boszorkány meghalt.

– Grrr – mondta Arnold, a pitbull.

Dan Beatrice-t kereste a tekintetével, de szokás szerint nem volt a közelben. Már elsodródott mellőlük, hogy a többi öregemberrel beszélgessen.

– Grace nem volt boszorkány – mondta Dan. – És mi fogjuk örökölni ezt a helyet.

A nagyobb testvér, Hamilton, nevetett. – Igen, persze. – Haját középre fésülte, és ettől úgy nézett ki, mintha egy cápauszony lenne a fején. – Csak várj, míg felolvassák a végrendeletet, vakarék. Én foglak innen kirúgni.

– Rendben, gyerekek – mondta az apa. – Elég ebből. Sorakozó!

A család felsorakozott, és elkocogott a sír felé, a többi rokon pedig félreugrált előlük, mert Arnold a lábuk után kapkodott.

– A fejed rendben van? – kérdezte büntudatosan Amy.

Dan bólintott. Kicsit dühös volt, amiért a nővére nem segített, de nem volt értelme nyafogni miatta. Mások társaságában Amy mindig megkukult. – Hú, de utálom Holtékat!

– Ennél nagyobb gondjaink is vannak – mutatott a sír felé Amy, és Dan szíve nagyot dobbant.

– A kobra – motyogta.

Ian és Natalie Kabra Grace koporsója mellett állt, és ahogy a lelkéssel beszélgettek, olyanok voltak, mint két kis angyalka. Egymáshoz passzoló, méretre szabott gyászruhát viseltek, ami tökéletesen illett selymes fekete hajukhoz és fahéjszín bőrükhöz. Akár gyerek supermodellek is lehettek volna.

– Nem fognak próbálkozni a temetés alatt – szolt Dan reménykedve. – Csak Grace pénze miatt jöttek, mint a többiek. De nem kapják meg.

Amy a homlokát ráncolta. – Dan, te tényleg azt hiszed, hogy mi örököljük a birtokot?

– Persze! Tudod, hogy Grace minket szeretett a legjobban. Több időt töltöttünk vele, mint bárki más.

Amy úgy sóhajtott, mintha Dan túl fiatal lenne, hogy megértse, és az öccse utálta ezt.

– Gyerünk – mondta a lány –, nekünk is túl kell esnünk rajta.

És belevegyültek a tömegbe.

A temetés teljes homály volt Dan számára. A lelkész a hamuról hadovált valamit. Leengedték a koporsót, és mindenki dobott rá egy lapát földet. Dan úgy látta, mintha a gyászolók ezt túlságosan is élveznék, főleg Ian és Natalie.

Felismert még néhány rokont: ott volt Alistair Oh, az öreg koreai majom a gyémántfejű sétapálcájával, aki ragaszkodott hozzá, hogy bácsizzák;

az orosz dáma, Irina Szpaszkij, akinek rángatózott az egyik szeme, és ezért a háta mögött mindenki csak Kacsintós Irinának hívta; a Starling hármaskör, Ned, Ted és Sinead, akik úgy néztek ki, mint ha egy klónozott egyetemi focicsapat példányai lettek volna. Még az a tévés gyerek, Jonah Wizard is felbukkant. Félreállva fényképezkedett pár lánnyal, és egy seregnyi ember várt arra, hogy beszélhessen vele. Pont úgy volt öltözve, mint a tévében: rengeteg ezüstlánc és karkötő, szakadt farmer és fekete izompóló volt rajta (ami elég hülyén nézett ki, mivel izmai nem voltak). Egy idősebb, öltönyös afroamerikai fickó állt mögötte, és egy BlackBerry-be jegyzetelt, talán az apja lehetett. Dan már halott róla, hogy Jonah Wizardot rokoni szálak fűzik a Cahillekhez, de élőben még sohasem találkozott vele. Kíváncsi volt, vajon kaphat-e egy autogramot a gyűjteményébe.

A szertartás után egy sötétszürke öltönyös pasas lépett az emelvényre. Dannek úgy rémlett, már látta valahol. A férfinak hosszú, hegyes orra volt, és kopaszodott. Egy keselyűre emlékeztette a fiút.

– Mindannyiuknak köszönöm, hogy eljöttek – mondta ünnepélyesen. – William McIntyre vagyok, Madame Cahill ügyvédje és végrehajtója.

– Ítélet-végrehajtó? – súgta Dan Amy-nek. – Ő ölte meg Grace-t?

– Nem, te idióta – súgta vissza Amy. – Ez azt jelenti, hogy ő felel a végrendeletért.

– Ha belenéznek a programjukba – folytatta William McIntyre –, néhányan találnak benne egy aranszínű meghívót.

Izgatott duruzsolás kezdődött, ahogy négyszáz ember átlapozta a programját. Többségük káromkodott, és hangosan tiltakozott, amiért nem talált semmit. Dan örült iramban pörgette a lapokat. Ott volt közöttük az arany levelekkel szegélyezett kártya. Ez állt rajta:

– Tudtam! – mondta Dan.

– Biztosíthatom önöket – szólta Mr. McIntyre túlharogva a tömeget –, hogy a meghívások nem véletlenszerűek. Elnézést kérek azoktól, akiket kihagytunk. Grace Cahillnek nem állt szándékában tiszteletlenül

bánni senkivel. A Cahill klán tagjai közül csupán a legmegfelelőbbek kerültek kiválasztásra.

A tömeg elkezdett kiáltozni és vitatkozni. Végül Dan nem bírta tovább, és megkérdezte:

– A legmegfelelőbbek? De mire?

– A te esetekben, Dan – dörmögte mögötte Ian Kabra –, arra, hogy egy ostoba, amerikai tuskó légy.

A testvére, Natalie kuncogott. Meghívót tartott a kezében, és nagyon elégedettnek tűnt.

Mielőtt Dan valamely érzékeny pontján megrúghatta volna Iant, a szürke öltönyös férfi válaszolt.

– Hogy Grace Cahill végakarátának kedvezményezettje legyen. Most, ha lennének szívesek, a meghívottak gyülekezzenek a Nagyteremben!

A meghívottak úgy rohantak a kastély felé, mintha valaki elkiáltotta volna magát: „Ingyen kaja!”

Natalie Kabra Danre kacsintott: – *Ciao*, kuzin. Sietnünk kell, hogy begyűjtsük a vagyonunkat. – Azzal bátyjával együtt elsétáltak a kocsifelhajtón.

– Felejtsd el őket – mondta Amy. – Dan, talán igazad van. Talán öröklünk valamit.

Dan azonban a homlokát ráncolta. Ha ez a meghívás olyan nagyszerű dolog, akkor miért nézett anyyira mogorván az ügyvéd? És miért vette be Grace a Kabrákat is?

Ahogy áthaladt a kastély főbejáratán, Dan felpillantott az ajtó feletti címerre – egy nagy C, körülötte pedig négy kisebb figura: egy sárkány, egy medve, egy farkas és két kígyó egy kard köré tekeredve.

A címer mindig lenyűgözte Dant, annak ellenére, hogy nem tudta, mit jelent. Olyan volt, mintha az összes állat őt méregetné, mintha le akarnának csapni rá. Követte a befelé tartó tömeget, közben azon tűnődött, vajon miért olyan dühösek azok az állatok.

A Nagyterem akkora volt, mint egy kosárpálya. Tonnányi páncél és kard sorakozott a falak mentén, és a hatalmas ablakok olyanok voltak, mintha Batman bármelyik pillanatban berepülhetne az egyikén.

Míg mindenki helyet foglalt, William McIntyre egy asztalnál állt, mögötte vetítövásznon. Úgy negyven ember lehetett jelen, beleértve Holtékat, Kabráékat és Beatrice nénit, aki láthatólag teljesen fel volt háborodva, hogy ott kell lennie, vagy talán amiatt, hogy másokat is meghívtak a nővére végrendeletének felolvasására.

Mr. McIntyre felemelte a kezét, hogy csendet kérjen. Kicsúsztatott egy iratot egy barna dossziéból, feltette a szemüvegét, és olvasni kezdett:

– Én, Grace Cahill, döntési és cselekvőképességem teljes birtokában ezennel teljes vagyonomat felosztom azok között, akik elfogadják a kihívást, és azok között, akik nem.

– Hűha – szólt közbe Eisenhower Holt. – Milyen kihívás? Mit jelentsen ez?

– Máris rátérek, uram. – Mr. McIntyre megköszöri a torkát, és folytatta. – Azért választották ki önöket,

mert önök lehetnek a legmegfelelőbb személyek arra, hogy sikerre vigyék minden idők legnagyobb, és egyben legveszedelmesebb vállalkozását, egy olyan küldetést, ami életbevágó fontosságú nemcsak a Cahill család, de az egész világ számára.

Hirtelen negyven ember kezdett beszélni, kérdéseket tettek fel, és válaszokat követeltek.

– Veszedelmes vállalkozás? – kiáltotta Ingrid kuzin.
– Miről beszél?

– Azt hittem, pénzről lesz szó! – kiabálta José bácsi. – Küldetés? Mégis mit gondolt Grace? Cahillek vagyunk, nem kalandorok!

Dan észrevette, hogy Ian és Natalie Kabra jelentőségteljes pillantást váltanak. Irina Szpaszkij sűgött valamit Alistair Oh fülébe, de a legtöbben ugyanolyan zavarodottak voltak, mint Dan.

– Hölgyeim és uraim, kérem! – szolt Mr. McIntyre.
– Ha lennének szívesek figyelmüket a vetítövásznonra fordítani, talán Madame Cahill jobban elmagyarázza a helyzetet, mint én.

Dan szíve meglódult. Miről beszél Mr. McIntyre? A mennyezetben lévő projektor zümmögve bekapcsolt. A kiáltozás elhalt, amint Grace képe felvillant a vásznon.

Ágyban ült, Saladinnal az ölében. Fekete pongylát viselt, mintha gyászoló lenne a saját temetésén, de egészségesebbnek tűnt, mint mikor Dan utoljára látta. Az arca rózsaszín volt. A keze és az arca még nem látszott annyira vékonyak. A felvétel nyilván

hónapokkal korábban készült, mielőtt elhatalmasodott volna testében a rákos daganat. Dannek gombóc nőtt a torkában. Őrült késztetést érzett, hogy odakiáltson neki: *Grace, én vagyok az, Dan!* De, persze, ez csak a képmása volt. Amyre nézett, és egy könnyecseppet vett észre a lány orra tövében.

– Cahill társaim – mondta Grace –, ha most ezt a felvételt nézitek, az azt jelenti, hogy halott vagyok, és úgy döntöttem, hogy a végrendeletem másik változatát használom. Semmi kétségem afelől, hogy most veszekedtek egymással, és nehéz perceket szereztek szegény Mr. McIntyre-nek, amiért elindítottam ezt a versengést – Grace szárazon belemosolygott a kamerába. – Mindig is önfejű társaság voltatok. Most az egyszer hallgassatok el, és figyeljetek!

– Hé, várjunk egy percet! – tiltakozott Eisenhower Holt, de a felesége lepisszegte.

– Biztosíthatlak titeket – folytatta Grace –, hogy ez a verseny nem trükk. Ez egy halálosan komoly vállalkozás. Legtöbben tudjátok, hogy a Cahill családhoz tartoztok, de talán sokan nem ismeritek fel, milyen fontos a mi családunk. Elárulom nektek, hogy a Cahill család nagyobb hatással volt az emberi kultúrára, mint bármely más család a történelem során.

Zavart kiáltások hallatszottak. Irina Szpaskij felállt, és kiabált: – Csendet! Hallgatni akarom!

– Rokonaim – mondta Grace képmása –, a legnagyobb feladat küszöbén álltok. Mindegyikőtökben megvan a képesség, hogy sikerrel járjatok. Néhányan talán

úgy döntötök, hogy csapatban vágtok neki, és lesznek talán olyanok is, akik egyedül indulnak útnak. Attól tartok, legtöbbször közületek visszautasítják a küldetést, és fülét-farkát behúzza elszelelné. Csak egy csapat erőfeszítéseit fogja siker koronázni, de annak, aki részt akar venni a kihívásban, fel kell áldoznia az örökrészét.

Feltartott egy vörös viasszal lepecsételt sárga borítékot. A szeme olyan hidegen és fényesen csillogott, mint az acél. – Ha elfogadjátok, megkapjátok a legelső kulcsot a harminckilencből. Ezek a kulcsok egy titokhoz vezetnek, amely, amennyiben megtaláljátok, a világ leghatalmasabb, legbefolyásosabb embereivé tesz. Rá fogtok jönni, hogy mi a Cahill család küldetése. Most mindannyiótoktól azt kérem, hogy figyeljétek Mr. McIntyre-re! Engedjétek meg, hogy elmagyarázza a szabályokat! Mindent alaposan gondoljatok át, mielőtt meghozzátok a döntést!

Egyenesen a kamerába nézett, és Dan arra vágyott, hogy mondjon nekik valami különlegeset: *Dan és Amy, ti hiányoztok a legjobban. Senki más nincs ebben a szobában, aki igazán számítana.* Valami ilyesmit.

Ehelyett Grace azt mondta:

– Mindnyájatokra számítok. Sok szerencsét, és viszontlátásra!

A kép elsötétült. Amy remegő kézzel fogta meg Dan kezét. Dan úgy érezte, újra elvesztették Grace-t. Aztán mindenki egyszerre kezdett beszélni körülöttük.

– Legnagyobb család a történelemben? – kiáltotta Ingrid kuzin. – Megbolondult?

– *Önfejű?* – üvöltötte Eisenhower Holt. – *Önfejűnek* nevezett minket?

– William! – Alistair Oh hangja túlszárnyalta a többiekét. – Csak egy pillanat! Vannak itt olyanok, akiket még csak nem is ismerek, akik talán nem is a család tagjai. Honnan tudjuk...

– Ha ebben a teremben van, uram – mondta Mr. McIntyre –, ön Cahill. Akár Cahill a vezetékneve, akár nem, nem számít. Itt mindenkinek Cahill vér folyik az ereiben.

– Még Önnek is, Mr. McIntyre? – kérdezte Natalie Kabra selymes brit akcentusával.

Az idős ügyvéd elpirult. – Ez, kisasszony, nem tartozik a tárgyhoz. Most, ha megengednék, hogy befejezzem...

– És hogyhogy fel kell áldozni az örökséget? – zsémbelt Beatrice néni. – Hol a pénz? Csak a nővérem állhat elő ilyen ostobasággal!

– Hölgyem – mondta Mr. McIntyre –, ön bizonyára visszautasítja a feladatot. Ha így tesz, akkor megkapja, amit a széke alatt talál.

Abban a pillanatban negyven ember kezdte tapogatni a széke alját. Eisenhower Holt annyira izgatott volt, hogy felkapta az egyiket, észre sem vette, hogy a lánya még rajta ül. Dan egy ragasztószalaggal rögzített borítékot fedezett fel az ülőkéje alatt. Mikor kinyitotta, egy zöld papírt talált benne, egy halom szám és következő szavak álltak rajta: Royal Bank of Scotland. Amynek is volt egy, ahogy mindenki másnak a teremben.

– Amit most a kezükben tartanak, az egy csekk – magyarázta Mr. McIntyre. – Csak akkor váltható be, ha és amikor lemondanak a versenyben való részvételtől. Ha ezt választják, egymillió dollárral sétálhatnak ki ebből a teremből, és soha többé nem kell Grace Cahillre és a végakaratóra gondolniuk. Vagy... választhatnak egy kulcsot. Egyetlen kulcs lesz az örökségük. Nem pénz. Nem vagyon. Csak egy kulcs, amely elvezethet a világ legfontosabb kincséhez, és hihetetlenül hatalmassá teheti önöket...

Úgy tűnt, William szürke szeme kiváltképp Dant fürkészi.

– ...vagy megölheti. Egemillió dollár vagy a kulcs. Öt percet kapnak, hogy eldöntsék.

THE 39 CLUES™

KERESD A 39 KULCSOT!

Mi történne, ha rájönnél, hogy a családod az egyik leghatalmasabb család a történelemben? Mi lenne, ha azt mondanák, hogy a család erejének forrását elrejtették a világ különböző részein 39 kulcs formájában? Mi lenne, ha választás elé állítanának – fogod az egymillió dollárt és elsétálsz... vagy megkapod az első kulcsot?

OLVASD EL!

FEJTSD MEG A REJTÉLYT!

TUDD MEG A TITKOT!

Ha Amy vagy Dan Cahill helyében vagy, a kulcsot választod – és megkezdődik a veszélyes hajszá.

1 999 Ft

ISBN 978 963 245 279 1

9 789632 452791

Könyvmolyképző Kiadó